

Az evangélikus - lutheránus kegytemplom Lipcse-Wahrenben

(A felszenteléskor kapott első név ismeretlen, a mostani megjelölést 1935-ben kapta)

Történet

Wahren annak az ősi távolsági útnak a mentén helyezkedik el, ami Merseburgból vagy Halléből jövet ezen a helyen ágazott el Taucha és Lipcse irányába. A 10. században – az akkor még szorb területen – a jelenlegi templomhegy területén egy német támaszpontot alapítottak. Ezt első alkalommal az 1004-ben, II. Henrik király által **Warim**-ban kiadott oklevél említi. (Lipcset ezzel szemben csak 1015-ben említették meg először.)

A német település fejlődése során 1100 körül egy nemesi birtok keletkezett, amihez egy plébánia templom is tartozott. A templom először fából készült, majd 1200 előtt egy kőépülettel toldották meg. Ez a falazat még ma is megtalálható az oltártér és a templomhajó falaiban. (Két kis félköríves ablakot a legutóbbi renoválás során {1992} fedeztek fel és tártak fel újra.) A 15. század második felében jelentős átépítés történt. A kialakított feltűnő torony, a templomhajó csúcsíves ablakai, valamint a kibővített kórus (a keleti ablakban ma is láthatóak a díszített idomtégglák) napjainkban is sajátos, összetéveszthetetlen ismertetőjegyei a wahreni templomnak.

Az 1544-ben kezdődött és 1562-ben befejeződött reformáció építészeti szempontból kevés változást eredményezett. 1629-ben és 1630-ban a kántor és a gyermekkar számára új kórust alakítottak ki, aminek a külső részét mesterkéltén díszített, lépcsős oromzat borítja. 1697-ben a templom a nyugati oldalra orgonát kapott, és a templomi zenét a kántor ezután innen irányította. A kórust átépítették, helyén a von Stammer nagybirtokos család számára patrónusi páholyokat alakítottak ki. Szintén a barokk korban emelték meg az épületet egy második szinttel, és 1736-ban illesztették be a felújított, faragványokkal keretezett hátsó falba az 1497-ből származó, késő gótikus szárnyas oltárt.

1844-ben a szárnyas oltárt eltávolították innen, és helyére a szószéket tették, ami addig a templomhajó délkeleti sarkában állt. Az akkori renoválás eredménye lett az a világos, barátságos tér, ami a templom mai hangulatát is meghatározza.

Az 1901 és 1903 közötti modernizálás egyrészt megőrizte a középkori építészeti lényegét. Ebben Cornelius Gurlitt (1850-1938), az ismert művészettörténész vállalt jelentős szerepet kritikus felügyeletével. Ugyanakkor Fritz Drechsler építész (1861-1922) az egyre inkább elterjedő lipcsei jugend-stílus hatására jelentős építészeti újításokat is végrehajtott. Ebből az időből maradt fenn a torony oldalsó feljárata és az egykori nagyúri páholyhoz vezető lépcső is. A déli szárny, a régi ravatalozó ellenben már 1668-ból származik.

Dísz tárgyak

(több, mint 800 éves időszakból)

Román stílus:

keresztelő medence – korábban vörös színben (1200 előtt);
műtárgy, amit ma húsvéti gyertyatartóként használnak.

Gótika:

az 1497-ben készült szárnyas oltár (12 apostol) és az oltárpalc (predella)
maradványai

(két karácsonyi képpel);

a torony alsó szintje, most keresztelő kápolna két szamarhátíves résablakkal;

a kórus középső ablakainak külső építészeti kialakítása.

Reneszánsz:

Georg Blanck (†1579) és Magdalena Blanck, szül.: M. von Einsiedel (†1597) sírköve;

szószék, figyelemreméltó faragással és intarziámunkával (1600 körül), ami az 1844-es

átépítés következtében csak részben maradt fent.

Barokk:

Magister Caspar Nicolai plébános (†1707) síremléke;

Oltár hátsó fala (1736-ból)

Jugend-stílus:

két kovácsoltvas úrvacsora-rács (az oltár mellett), olvasó pult és fából készült keresztelő (mindegyik Fritz Drechsler vázlatai alapján 1903).

Gerhard Graf, Lipcse-Waren, 2010 tavaszán